

omskrivning af deres pensionsret til en udbetaling, der falder ind under den for kapitalejere herefter gældende regel. Denne udvikling må tages i betragtning ved skønnet over aldersrenteudgiften i henhold til det stillede forslag.

Komiteen kan ikke se nogen motivering for en aldersrentelovgivning, der fremtvinger en udvikling indenfor private pensionsordninger bort fra pensioneringsformer, som bl. a. det offentlige anvender for sine tjenestemænd. En nærmere redegørelse for dette spørgsmål, der er af den største betydning for pensionsforsikringselskaber og private pensionskasser og for de heri sikrede og deres arbejdsgivere, fremgår af medfølgende *underbilag 3*.

Forsåvidt angår pensionsordninger og kapital- og opsparingsordninger med arbejdsgiverbidrag, er der en så snæver forbindelse mellem den skattemæssige behandling og ordningernes behandling i aldersrentemæssig henseende (aldersrenten bestemmes på grundlag af indkomsten ÷ fradrag for skatter m. v.), at det efter komiteens opfattelse er nødvendigt, at de to spørgsmål løses samtidig. For uligheden i beskatningen af disse ordninger har Assurandør-Societetets komité gjort rede i en henvendelse af 3. februar 1956 til folketingsudvalget vedrørende skattereformen. Man vedlægger en ekstraktafskrift af denne skrivelse.

3. Det er komiteens opfattelse, at en offentlig alderdomsforsørgelse af det omfang, der bliver tale om, hvis de forelagte forslag gennemføres, ikke alene kendeligt vil mindske tilskyndelsen til privat opsparing, herunder tegning og vedligeholdelse af livs- og pensionsforsikringer, men også i høj grad den enkeltes økonomiske evne hertil (til firmapensionsordninger betaler funktionærer i øjeblikket ofte 5—6 pct. af bruttolønnen). Hertil kommer, at gennemførelse af forslagene vil medføre en væsentlig stigning i det samlede forbrug, hvilket giver komiteen anledning til at understrege, at det for opretholdelse af langtidsoopsparingen vil være af den største betydning, at der i befolkningen skabes tillid til, at prisudviklingen ikke vil mindske værdien af denne opsparing.

4. Den måde, hvorpå folkepensionen efter forslaget indrettes og finansieres, medfører,

at den enkeltes folkepensionsbidrag ikke som ved privatforsikring afvejes efter værdien af den pension, der sikres. Hovedparten af dem, der straks bliver bidragspligtige, og dem, der fremtidig som unge inddrages under ordningen, vil i folkepensionsbidrag komme til at yde væsentligt mere, end hvad der medgår til dækning af deres egen folkepension. For dem, der indtræder i 18—19 års alderen, ville et — *ved pensioneringsalderen ophørende* — bidrag på kun 70 kr. årlig at betale af alle — dog ikke af gifte kvinder — kunne dække pensioner svarende til folkepensionerne for rentemodtagere (900/600 kr.), d. v. s. de pensionsbeløb, som efter forslagene vil tilkomme de fleste. Som forslaget foreligger, vil folkepensionsbidragene således rumme en betydelig social afgift (skat).

Ifølge § 9 i forslag til lov om folkepension omfattes personer, der er ansatte i pensionsberettiget stilling i staten, folkeskolen, folkekirken, en kommune, et koncessioneret selskab eller en offentlig virksomhed, eller som er medlem af en statsunderstøttet pensionskasse, ikke af loven. Efter komiteens opfattelse bør der åbnes mulighed for også at undtage andre grupper, og man tillader sig i denne forbindelse at henlede opmærksomheden på, at en række private virksomheder har sikret deres tjenestemænd pensioner på niveau med det offentlige. Det forekommer iøvrigt komiteen, at det ikke klart fremgår af folkepensionsforslaget, hvilke koncessionerede virksomheder der omfattes af undtagelsesbestemmelsen i § 9.

Efter komiteens opfattelse ville det være naturligt at begrænse folkepensionsbidraget således, at bidraget for den enkelte ikke bliver åbenbart ubilligt i forhold til den pension, forslaget sikrer. En ændring af forslaget i denne retning ville også gøre det mindre betænkeligt at holde visse grupper af befolkningen udenfor folkepensionsordningen. En begrænsning af folkepensionsbidraget er foretaget i de fleste landes folkepensionsordninger, herunder Sveriges. I den nugældende svenske folkepensionsordning er bidraget maksimeret til 180 sv. kr. årlig for enlige (hvis folkepension andrager 1 800 sv. kr. årlig) og 360 sv. kr. årlig for ægtepar (hvis folkepension andrager 2 880 sv. kr. årlig), resten dækkes gennem skatterne og